

A homoszexualitás megértése és a változás reális esélye

Konkrét segítség bajba jutott homoszexuális személyek számára

Kérdező (Kérd.): *A homoszexualitás kényelmetlen, ijesztő és titokzatos. Olyasvalami, amiről nem beszélnek a családban, tabu az egyházban és a világ minden társadalmában – és jó okkal, mivel sokkol, és kevesen képesek vele bánni. De honnan jön a homoszexualitás? Miért létezik, és mennyiben érint engem? Lehetőség szerint, a következő órában tegyék félre azokat a félelmeiket, amelyeket a „meleg”, „leszbikus” és „homoszexuális” szavak a legtöbbször kiváltanak.*

A filmnek nem az a célja, hogy a homoszexualitás helyes, vagy helytelen mivoltáról értekezzen. Nem tartalmaz egyetlen sokkoló vagy valamiképp provokáló képsort sem. Ezen kívül olyan pszichoterapeuták és tanácsadók nézeteit ismerhetik meg, akik életfeladatuknak tekintik azt, hogy - amennyire persze ez lehetséges - megértsék a homoszexualitás jelenségét.

A videó második részében a szakértők továbbmennek egy lépéssel, és megfogalmazzák azon nézetüket, mely szerint a homoszexualitás ill. a hasonló neműek iránti vonzalom megváltoztatható vagy átalakítható heteroszexuális vonzalommal.

Szomorú tény, hogy néhányan épp azokra mutogatnak, és azokat kritizálják, akik változni akarnak. Ironikus módon az elfogadott, hogy ha kiállunk a homoszexuálisok jogai mellett, az viszont már nyilvánvalóan nincs rendben, ha valaki a változás jogáért akar kiállni.

Ebben a videóban olyan homoszexuálisok szólnak meg, akik változni szeretnének. Mindegy, hogy homoszexuális életstílust vállalva, vagy cölibátusban és magányosan vagy esetleg boldogtalan házasságban éltek – mind azt állítják, hogy bizonyos érzéseiktől soha nem tudtak megszabadulni. Erre példa a 34 éves Greg, aki soha nem tudta elképzelni, hogy képes lenne megváltoztatni életstílusát.

Kérd.: *Mikor gondolta először, hogy „Azt hiszem, más vagyok, mint a srácok az utcában. Nem vagyok benne biztos, hogy ugyanúgy érzek-e, mint ők.”?*

Greg: *Azt hiszem, mindig is máshogy éreztem, mint a többi srác az utcában. Kívülről nézve vetélytársak voltunk az iskolában és mindannyian ugyanazokat a dolgokat csináltuk – de mindig máshogy éreztem magam, mint a többiek. Később azt gondoltam, hogy ennek köze lehet a szexualitáshoz, hiszen amikor idősebb lettem és egyszer csak szexuális érzéseim támadtak, azok egyértelműen férfiakra irányultak.*

Kérd: *Igen.*

Greg: *Ebben véltem felfedezni a különbséget. De ha ma visszatekintek, világos számomra, hogy egyszerűen kilógtam kortársaim közül, nem éreztem magam hozzájuk tartozónak.*

Kérd.: *Mit jelent az, hogy nem érezte magát hozzájuk tartozónak?*

Greg: *Hát azt, hogy nem tudtam, hogyan kell a dolgokat csinálni, amikhez ők értettek. Tudja, nem volt semmi bajom, s bár megvoltak a testi adottságaim hozzá, nem tudtam baseballozni, hmm... nem érdekelt a sport, és sok egyéb a többiek számára érdekes dolog, ezeket én mind nem tudtam csinálni. Visszatekintve azt mondhatom, hogy senki sem tanította meg nekem ezeket.*

Kérd.: *Diane is ugyanilyen bizonytalanságokkal küzdött. Gyermekkoráig elég biztosnak indult, szülei misszionáriusok voltak. Olyan szülői házban nőtt föl, ahol jelen voltak a legfontosabb keresztény értékek. De amennyire vissza tud emlékezni, Greghez hasonlóan Diane is mindig más volt.*

Kérd.: *Mikor tudatosodott Önben a mássága? Azok az intenzív baráti vagy annál is többet jelentő érzések, amelyek más lányokban talán így nem voltak meg? Ön a szégyen szót használta. Ez miért olyan szégyenletes, szomorú dolog, vagy pedig hát igen, ez van- féle tapasztalat volt ez?*

Diane: Valóban szomorú és lehangoló tapasztalat volt, hiszen tudtam, hogy keresek valamit a kapcsolatokban; azt nem tudtam, hogy mit, és nem is kaptam meg. Ezért kamaszként sokszor voltam depressziós. Nyomott voltam, és egyre inkább az lettem, amikor a barátnőm nem tudott velem annyi időt tölteni, amennyit szerettem volna, hiszen férfiakkal is találkozott. Rosszul éreztem magam, és azt kérdezgettem magamtól: hogy lehet az, hogy én annyi időt szeretnék vele tölteni és neki erre nincs szüksége? Mi a baj velem?

Az a gondolat pedig, hogy valami nincs rendben velem, hogy valami rossz történik velem, még depressziósabbá tett.

Kérd.: *Joe Dallas házasság- és családterapeuta, akinek a szakterülete a homoszexuális irányultság. „Ellentmondó vágyak” c. műve olyan keresztényekhez szól, akik egy olyan életstílus fogjai, amelyet nem akarnak.*

Dallas: A homoszexualitás messze túlmutat a szexen. Mindenekelőtt arról van szó, hogy milyen érzéseink vannak önmagunkkal szemben, hogyan állunk a férfi ill. női identitásunkkal, valamint az azonos nemű társainkhoz fűződő kapcsolatainkkal. De ezen kívül még sok más dolog is szerepet játszik ebben.

Én valóban azt gondolom, hogy a homoszexualitás csak a jéghegy csúcsa.

Kérd.: *Dr. Joe Nicolosi a homoszexuális férfiakkal végzett munkára szakosodott. Fellépett különböző Tv-műsorokban és a legjobb heti hírmagazinok készítettek vele interjúkat. „A férfi homoszexualitás reparatív terápiaja” c. könyve a homoszexuális hajlamok területén világszerte elismert szakértőjévé tette. Munkája egyszerre hasznos és megrázó. Mélyen megérintett az ön által elmesélt telefonbeszélgetés, amit egy 16 éves bostoni fiúval folytatott. Elmondaná nekünk még egyszer.*

Nicolosi: Felhívott ez a fiatal ember. Azt hiszem, látott a TV-ben, s rettentően aggódott. Azt kérdezte: „Valóban megváltozhatok?” Azt feleltem: „Igen, képes vagy rá.”

Kérd.: *Tehát egy 16 éves fiúról van szó, akinek homoszexuális érzései vannak.*

Nicolosi: Igen, egy tizenhat éves fiúról van szó, aki komolyan aggódik a homoszexuális érzései miatt, amelyektől megszabadulna. 9 éves korában meghalt az édesapja és azt mondta, hogy egy pszichoterapeuta hölgy foglalkozik vele, aki azt mondta neki, hogy ezzel a hajlammal született, és nem tud megváltozni. A heteroszexuálissá váló átalakulása ahhoz hasonlítana, ha egy macska megpróbálna kutyává válni. Ezt hallva természetesen nagyon, nagyon szomorú és reményvesztett lett.

Nézze, a legtöbb kliensem már járt terapeutaánál, ahol azt mondták nekik, hogy ezzel a hajlammal születtek – pedig erre nincs semmiféle bizonyíték. Azt mondták nekik: „Fogadják

el ezt az állapotot és tanuljanak meg együtt élni vele.” Ezt azonban ezek a férfiak egyszerűen nem tudják elfogadni.

Kérd.: *Jonathan Hunter a homoszexualitás és AIDS területére szakosodott „Desert Stream Ministries” keresztény szervezetben tevékenykedik. Járja az iskolákat, és nyíltan beszél a diákokkal a homoszexualitás és az AIDS kérdéseiről. Olyan ágyhoz kötött AIDS beteget keres fel, akik korábban homoszexuálisként éltek. Jonathánnak is szembe kellett néznie egész életében a homoszexuális hajlamokkal. Vissza tudta követni ezeknek a hajlamoknak az alakulását?*

Jonathan: Óh, igen. Bátyámmal csak mi ketten voltunk gyerekek a családban. Apám gyermekkorom legnagyobb részében alkoholista volt, anyám pedig valószínűleg élete vége felé lett az. 17 éves koromban meghalt. De addigra már megvolt a baj. Én és az apám otthon voltunk, a testvérem pedig internátusban lakott. Apám ugyan tényleg otthon volt, de csak testben és nem érzelmileg. Képtelen volt megbirkózni munkahelye korai elvesztésével.

Körülbelül kilenc éves voltam, amikor hirtelen abbahagyta a munkát és évekre munka nélkül maradt. Ehhez jöttek még a házassági gondok. Valahogy eltávolodott tőlem. A pozitív kötődés, amelyre szükségem lett volna, a biztonság érzése, amit közvetítenie kellett volna felém, mindez hiányzott a kapcsolatunkból. Nem tudott megerősíteni a férfiasságomban, mivel neki magának is nehézségei voltak ezzel – ahogy az alkohollal is és a mindig pengeélen táncoló házasságával is gondok voltak.

Valami tehát hiányzott. Gyerekként nem tapasztaltam meg a pozitív kötődést. Apám nem tudott velem kapcsolatot kialakítani.

A testi kontaktus terén is volt valami zavar. Isten mindnyájunkba belénk plántálta azt az alapszükségletet, hogy kötődjünk apánkhoz és anyánkhoz. Ha hiányt szenvedünk e téren, önállósodnak ezek az igények és később más úton és módon jelentkeznek.

Greg: Szexuális érzéseimmel kapcsolatos első emlékem egy szexuális bántalmazásra nyúlik vissza, amikor 4 vagy 5 éves koromban egy idősebb férfi egy ágyban aludt velem. A következményekre most visszagondolva, és gyerekbántalmazás kérdésével foglalkozva, tudni lehet, hogy az ilyen élmények komoly nyomokat hagynak.

Visszaemlékezve a szexuális bántalmazásra, úgy látom, hogy azért volt ilyen óriási hatással a sorsomra, mert az életemben egyidejűleg más hiányok is voltak. Apám és anyám házások voltak, apámnak otthon is nagyon sok dolga akadt. Fiatal volt, keményen dolgozott és érzelmileg nagyon távolságtartóan viselkedett.

Ezért apám és köztem soha nem volt melegség, kötődés vagy más pozitív érzés – és ha visszagondolok a szexuális bántalmazásra, ez volt életemben az első alkalom, hogy valamilyen formában pozitív férfias jellegű odafigyelést kaptam.

Kérd.: *Linda is ugyanilyen erősen igényelte volna az odafigyelést. Édesapja érzéketlen és távolságtartó volt vele, Édesanyjának pedig tíz gyerek közt kellett megosztania a figyelmét.*

Linda: Egész életemben szenvedtem gyerekkori hiányoktól. A dolog már elég korán elkezdődött.

Kérd.: *Mit jelentenek egészen pontosan ezek a „gyerekkori hiányok”?*

Linda: Gyerekkori hiányokat, deficiteket: Olyan dolgokat, amiket nem kaptam meg a szüleimtől a gyerekkoromban, a szeretetet, bátorítást. Apám egész életemben „kis hülyének”

nevezett, és a mai napig harcolnom kell az önérzetemmel. Tudja, ma is azt gondolom, oh én kis hülye vagyok, jóllehet főiskolára jártam, akadémiai fokozatot szereztem és tanítok.

Még mindig az az érzésem, hogy nem vagyok elég jó, mivel apám egész életében „kis hülyének” nevezett, mert apám nem szeretett. Soha nem ültetett az ölébe, soha nem mesélt nekem, és soha nem ölelt magához. Soha nem hallottam a szüleimtől, hogy szeretnek. Egyetlen egyszer sem.

Így aztán úgy nőtem fel, hogy kielégítetlen maradt az a vágyam, hogy egyszerűen csak szeressenek. Férfiakra nem tudtam hagyatkozni, hiszen már láttad, mi történik veled ilyenkor. Ezért máshonnan kellett megkapnom a szeretetet – és így találtam olyan nőket, akik egyszerűen csak szerettek.

Kérd.: *Néhány napja mesélt nekem valaki olyan nőkről, akik férfiakkal jártak el szórakozni, akikről kiderült, hogy gusztustalan fazonok. Ezután úgy döntöttek, hogy a nők jobbak, és a törődés iránti vágyukat innentől kezdve nők segítségével elégítik ki. Ez viszont valahogy másképp hangzik, mint amit a férfiak mondtak. Ők az apaszereppel kapcsolatos hiányokról beszéltek. Tehát: mekkora részt tesz ki a leszbikusság esetében a szabad választás és mennyiben vezethető vissza a gyerekkorra? Ismét vissza kell térnem az lényegi kérdésre: Hol kereshetjük az okokat?*

Diane: Ahogy látom, a különbség abban áll, hogy a leszbikus életstílust választó nőknél nagyon erősen jelen van a gondoskodás igénye. Ez ugye a gyerek fejlődési szakaszában az anyaszerep, nem igaz? Az apa feladata az, hogy felkészítse a gyereket az életre és gondoskodjon arról, hogy öntudatosan és biztosan tudjon bánni a másik nemmel. Nálam egyik szülő sem játszott igazán meghatározó szerepet. Anyám gondoskodott rólam és szeretett, én pedig csodáltam. De az én temperamentumom és az öt gyerek mellett ez nem volt elég. Apám nem volt otthon és nem tudta megmutatni, hogy hogyan közeledhetnek egy férfihoz.

Kérd.: *Kevés fiatal – már ha van ilyen – elégedett a homoszexuális érzéseivel. Őszintén szólva a legtöbben iszonyú félelmekkel küzdenek és mindenki kikövetkeztetheti, hova vezethetnek ezek a félelmek. Ha olyan valaki élettörténetét hallom, akinek homoszexuális érzései vannak, de a legszívesebben megszabadulna tőlük, akkor az ilyen személy nem azt gondolja, hogy: „Homoszexuális vagyok, ez fantasztikus, szeretek így élni”, hanem fiatalemberként olyan gondolatokkal küzd, hogy: „Homoszexuális érzéseim vannak, pedig jó lenne megszabadulni tőlük”, - akkor el tudom képzelni, hogy ez a dolog minden bizonnyal félelmetes és ijesztő a számukra. Látom őt magam előtt, ahogy sír, legbelül meghasonlott és megéli magában ezeket az erős, negatív érzéseket.*

Jonathan: Erről senkivel sem tudtam beszélni. Nagyon szégyelltem magam, és teljesen össze voltam zavarodva. Úgy gondolom, nem az én döntésem volt. Honnan jött a dolog? Lelkem mélyéből fakadt és nem volt senki, aki meg akart volna hallgatni. Gondoltam, akkor rendben, oda megyek, ahol megerősítést kapok, egy meleg bárba.

Akkor biztos, ez az identitásom. Senkinek nem volt megfelelő válasza számomra. Akkor még nem voltam keresztény. Senki sem segített, én meg azt gondoltam: Jó, megpróbáltam felhagyni a homoszexualitással, de ezek az érzéseim még mindig megvannak, és erősek maradtak. Egyszer mind előtörnek, és engednem kell nekik. Úgy vélem, melegnek kell lennem.

Kérd.: *Tehát arra ébredt egy reggel, és azt mondta magának: le kell feküdnöm egy nővel? Azért vagyok most ilyen direkt, hogy a lényegre térhessünk. Tehát azt mondta magának, hogy vonzalmat érzek a nőkhöz?*

Linda: Nem.

Kérd.: *Akkor hogyan történt?*

Linda: Emlékszem, hogy az iskolában vonzódtam az egyik iskolatársnőmhöz. Azt gondoltam magamban: Mi történik? Mi nincs rendben? De furcsa vagy, Linda. Különös dolog történik. De csak felsőben lettem szexuálisan aktív, jöllehet már korán észrevettem, hogy különbözöm az iskolatársnőimtől.

Diane: Tudatában voltam annak, hogy kapcsolataimon keresztül akartam valamit megkapni, de nem tudtam, mi az, és nem is kaptam meg. Ezért kamasz koromban sokáig depressziós voltam.

Kérd.: *Diane csak húszas évei közepén kezdte el kiélni ezeket az érzéseit. Lindának is ugyanilyen érzései voltak, mégis már jóval korábban kiélte azokat.*

Linda: Nem azzal a gondolattal keltem fel egy reggel, hogy egy nővel akarok lefeküdni. Egyszerűen csak jól éreztem magam velük.

Kérd.: *Ez az az érzés volt, hogy közékük tartozik?*

Linda: Igen, úgy éreztem, hogy hozzájuk tartozom.

Kérd.: *Akkoriban és a kamaszkorában szomorúnak érezte magát, vágyódott valami után, tudatában volt annak, hogy ön más?*

Greg: Igen, azt gondolom, hogy ez volt az egésznek a lényege. Nem annyira arról volt szó, hogy én más voltam, és a szexualitáshoz sem volt semmi köze. Ez még jóval azelőtt volt. Azzal függött össze, hogy más voltam, és nem fogadtak el. A szexualitás gondolata nem játszott még szerepet ebben. Azt gondoltam: Mi nincs rendben velem? Miért nem érzem magam jól a bőrömben? Mit tehetek ellene?

Először 8 éves koromban akartam öngyilkos lenni.... Ennek semmi köze sem volt a szexhez....Az élet teljesen normális mederben folyt. Csak olyan érzésem volt, hogy

Kérd.:... *hogymásmilyen?*

Greg: Igen, hogymásmilyen vagyok.

Kérd.: *Bizonyára észrevették, hogy az összes eddigi megszólalónál visszatérő érzelmi hiány ill. szélsőséges belső üresség jelentkezett. Ennek lehetnek nagyon valóságos, mindenki számára látható okai vagy esetleg a gyerek észlelheti így őket. Természetesen nem mindenkiből lesz homoszexuális, aki gyerekkorában ugyanezt az ürességet élte meg. A pszichológusok azt mondják, hogy az ember különböző módon reagálhat. A férfiak például nagyon promiszkuitívva válhatnak, állandóan váltogathatják partnereiket. A nőkben erős függőség alakulhat ki a férfikkal szemben.*

Dallas: Az embernek éreznie kell magát, és fel kell tennie magának a kérdést, hogy legelőször is mi válthatta ki a homoszexuális irányultságot. A homoszexuális hajlamok arra utalnak, hogy ezek a férfiak és a nők valami teljességgel jogos és normális dolgot keresnek.

Csak épp nem megfelelő módon keresik. A gyógyulás kulcsát és egy valódi változást az jelenti, ha megpróbáljuk kitalálni, hogy mit keresünk a homoszexuális kapcsolatban, legyen szó homoszexuális fantáziáról vagy a homoszexuális viselkedésről. Ilyenkor az a feladat, hogy megtaláljuk azokat a megfelelő módokat, melyek valóban kielégítést nyújtanak.

Kérd.: *Például milyen dolgokat keresnek ezek az emberek?*

Dallas: Ez lehet az apa, akit nélkülözniük kellett. Lehet egy erős férfi vagy női identifikációs személy, akihez kapcsolódni akarnak. Lehet egy nagyon gondoskodó személy, vagy barát, olyan valaki, aki képes azt éreztetni a férfival, hogy olyan, mint a többi férfi és azok elfogadják őt.

Nicolosi: Amit ők homoszexuális vonzalomként élnek meg, az valójában azoknak a férfi tulajdonságoknak csodálata, amelyeket azért hiányolnak önmagukból, mert a homoszexuálisoknak nem szilárdult meg teljesen saját férfiasságukkal való azonosulásuk. Ez azokra a típusú homoszexuálisokra is vonatkozik, akik nagyon férfiasnak tűnnek. Olyan férfi kliensek is járnak a praxisomba, akik úgy néznek ki, mint az amerikai focisták, és nagyon férfias kisugárzásuk van. Ha beszélgetni kezdünk velük, észrevehetjük, hogy belül nem biztosak a férfiasságukban. Ezért az önmagukban hiányként megélt saját férfiasságukat más, idealizált férfiakra teszik át...

Kérd.: *Pontosan.*

Nicolosi: ...és ez kap erotikus színezetet. Vágynak a közelségükre, mert szeretnék megélni az odafordulást, és a saját nemükkel való azonosulást.

Diane: Érzelmi kötődésre és intimitásra vágytam. Ez volt az, amit akartam. Annyira akartam, hogy egyszerűen rá akartam tapadni arra a nőre. S ezt egy nőtől és nem egy férfitől szerettem volna megkapni.

Kérd.: *Egyáltalán nem akart szexuális kapcsolatot létesíteni egy férfival?*

Diane: Nem! Nem! Nővel szerettem volna. Csodálatosan nézett ki és azt gondoltam, ha én is szert tehetnék rá azáltal, hogy lefekszem vele, akkor majd engem is szépnek látnak, és újra megerősödne a nőiességgemmel való kapcsolatom.

Greg: Most visszagondolva, világossá válik számomra, hogy arra vágytam, hogy valamiképpen kapcsolódhassak ehhez a férfihoz, és a szex volt az egyetlen általam ismert módja a másikkal való kapcsolódásnak.

Kérd.: *Mit jelent az, hogy arra vágyott?*

Greg: Úgy éreztem, hogy vonzódok hozzá, és azt gondolom, hogy kapcsolatot szerettem volna vele. Testi vonzalmat is éreztem iránta. De ahogy most visszaemlékszem, tudatosodik bennem, hogy csak arra vágytam, hogy kapcsolatot teremtsék a többi férfival.

Kérd.: *Sokan az érzelmi keresgéeléssel járó fájdalmat úgy próbálják meg csillapítani, hogy azonos neműekkel létesítenek szexuális kapcsolatot. Vagy pedig egy ideig elfojtják a vonzalmukat. De a zűrzavarban és az érzelmek viharában újra kezdődik a keresés ezután a belső ürességet kitöltő dolgok után.*

Linda: Miután nőkkel kezdtem el találkozni, és sportolni, és eközben jól éreztem magam, észrevettem, hogy különös vonzalom fűz egy lányhoz, és engedtem ennek az érzésnek, engedtem ennek az érzésnek.

Greg: Nem úgy történt, hogy egy reggel felébredve azt mondtam magamnak: Rendben, mostantól fogva csak férfiakkal akarok vonzódni. Ilyen értelemben ez biztosan nem választás volt. Egyszerűen csak így adódott.

Kérd.: *Greg és Linda 12 évig, Jonathan 10, Diana pedig 15 évig küszködött a homoszexuális életformával. Végül azonban ki akartak törni belőle. Mi készítette őket életvitelük megváltoztatására?*

A szexuális kielégülés és beteljesülés belső ürességgé, elszigeteltséggé és egy soha véget nem érő kereséssé alakul át. Sok homoszexuális tudna erről mesélni. Egyesek elfojtják magukban, mások semmibe veszik ezeket az érzéseket, ismét mások megpróbálnak tenni valamit a csalódásaik ellen.

Miért adta fel azt az életstílust, ami mióta eszébe jutott és benne volt, megfelelt Önnek? Miért hagyott fel a homoszexuális életformával? Hiszen teljesültek vágyai, vagy mégsem?

Linda: Élvezetes dolog homoszexuálisan élni. Idővel azonban teherré is válik. Amikor homoszexuálisként éltem, szinte össze voltam nőve a partnereimmel. Ők jelentették az életemet, és amikor véget ért a kapcsolat és elhagyott a párom, teljesen padlóra kerültem. Ez odáig vezetett, hogy egyszer még öngyilkos is akartam lenni. Olyan volt, mintha az egész torkon ragadott volna, és nem akart volna elereszteni.

Greg: Talán 6-8 éves lehettem és nem volt szexuális háttere. De olyan óriási belső ürességet és szomorúságot éltem meg, amelybe egy időben úgy belesüppedtem, hogy úgy éreztem, egyszerűen csak szeretnék meghalni. Üresség és vágyakozás volt ez egy olyan férfi, egy olyan apa után, aki gondoskodik rólam, és akire felnézhetek. Ez a vágy valóban erősen élt bennem.

Diane: Részben saját magam elutasításáról volt szó. Ezért akartam belekapaszkodni valamibe. Kerestem valamit, ami betölti ezt a belső ürességet és kínzó, és ezt a nőknél próbáltam megtalálni.

Kérd.: *Interjúalanyaink szerint fény derült arra, hogy miért alkottak torz képet a másik nemről, és mi volt a hasonló neműek iránti szexuális vonzalom valódi oka. Arról is mesélnek, hogy egészen addig céltalanul bolyongtak, míg nem hallottak egy másik lehetőségről. Mit váltott ki Önből az, amikor először hallott arról, hogy mindezek ellenére is van remény az Ön számára? Hiszen erről sokszor egyáltalán nem lehet hallani. Elhitte, hogy tényleg van remény, amikor először hallott erről?*

Jonathan: Hát, voltak barátaim, és amikor keresztény lettem, először azt gondoltam, hogy akkor én egy homoszexuális keresztény vagyok. Addig a pillanatig senkivel sem találkoztam, aki valóban megváltoztatta volna az addigi életét. Keresztény barátaim csak annyit mondtak, hogy nem hiszik, hogy Isten ezt akarná, de ők sem tudnak szolgálni valódi válasszal. De azt is mondták, hogy hisznek a változás lehetőségében. Továbbra is ugyanúgy szerettek, mint addig, mit sem sejtve. Isten megáldotta őket a balgaságukban. Tehát továbbra is homoszexuálisként éltem, mígnem végül azt mondtam magamnak, hogy ez így nem egészséges, és nem is működik. Valami miatt képtelen voltam más homoszexuális férfiaknak Istenről beszélni.

Viszont emlékszem, hogy egyszer így szóltam Istenhez: „Kész vagyok azt akarni, amit te akarsz. Kész vagyok arra, hogy megmutasd, mi a helytelen.”

Kérd.: *Jonathan, Linda, Greg és Diane készek voltak azt akarni, amit Isten akar. Ezzel az első rész végéhez értünk. A második részben Joe Nicolosi és Joe Dallas terapeutáktól többet tudunk meg arról, hogy hogyan kísérik klienseiket a homoszexuális életstílusból a heteroszexuális irányultságú életmód felé.*

2. Rész

Kérd.: *Greg hosszú utat járt be, kezdve a könnyekkel teli napoktól, amikor öngyilkos akart lenni, egészen azokon a félelmeken át, amelyeket homoszexuális érzései közben kellett kiállnia. Greg találkozik egy nővel, akibe szerelmes. Igazából már komolyra fordult a dolog Cheryl és közte, eljegyezték egymást, és a következő hónapban összeházasodnak. Ha öt évvel ezelőtt azt mondták volna Gregnek, hogy beleszeret egy nőbe, és leghevesebb heteroszexuális érzésekkel fogja kívánni őt, valószínűleg nevetve megfordul, és továbbmegy. Pedig valóban így történt. Sok férfi és nő vágott neki az útnak, hogy felhagyjanak az általuk „egészségtelennek” nevezett homoszexuális életmóddal, és megtalálják – az ő szavaikkal élve – az „egészséges” heteroszexuális életstílust. Nos, fogadhatunk arra, hogy sok kritikus fogja megkérdőjelezni ezt a fajta új irányultságot.*

A homoszexuálisok érdekében fellépő egyesületek szóvivői számítanak hangadóak ezen a téren, ők azt állítják, hogy ez csak önbecsapás, és az érintettek csak letagadják azokat az érzéseket, amelyek úgysem múlnak el.

Nicolosi: Ezen a ponton én már több mint 200 férfit sikeresen kezeltem.

Kérd.: *Mit jelent a siker? Mindegyik férfinak sikerült kapcsolatot kialakítani a másik nemi személlyel? A feléneket? Akárhogy is van, mit ért az alatt, ha sikerről beszél?*

Nicolosi: Erre azt tudnám mondani, hogy a terápiában résztvevő és azt alapvetően hasznosnak találó férfiakkal sikerélményekben van részük. Ebben a szakaszban mind a fantáziavilágukban, mind a viselkedésükben a homoszexuális vágyaik csökkenését tapasztalják meg. Csökken az őket nyugtalanító homoszexuális gondolatok intenzitása. Kísérletet teszünk a homoszexuális reakciók gyengítésére és a heteroszexuálisok erősítésére. Ezt nem az érzések elnyomásaként és beszűkítéseként, vagy lelki önbecsapásként kell érteni. Itt őszintén a homoszexuális vonzalom megszűnéséről beszélünk. Ezek a férfiak valóban elkezdik belátni, hogy mindaz, amit homoszexuális vágyaknak éltek meg, valójában az önmagukból hiányolt férfi tulajdonságok utáni vágyódás.

Kérd.: *Joe Dallas is osztja ezt a nézetet. Az „Ellentmondó vágyak” c. könyvében „küzdőnek” nevezi azokat a homoszexuálisokat, akik hajlandók feladni homoszexuális életmódjukat a heteroszexuális beállítódásért. Miért éppen „küzdők”?*

Dallas: Figyelembe kell vennünk, hogy nem minden homoszexuális egyforma. Egyesek nagyon jól megvannak vele, azonosulnak a homoszexualitással, akár még a homoszexuális társadalom részének is érzik magukat. Tehát nem harcolnak a homoszexualitás ellen, hanem elfogadják azt. Vannak azonban olyan homoszexuálisok az egyházban, akik felveszik a harcot a homoszexualitás ellen. Én ezeket az embereket szívem szerint nem nevezném homoszexuálisoknak. Úgy vélem, ez túlságosan leszűkítő és ráadásul nem is korrekt. Különböző szexuális preferenciáik lehetnek az embereknek, lehetnek heteroszexuálisok,

biszexuálisok, homoszexuálisok, stb.. Azért szeretem a „küzdő” megnevezést, mert olyan szó, amely hatalommal ruház fel. Azt jelenti, hogy a homoszexuális személy saját kezébe vette az életét, és azt mondta magának: „Tudom, hogy mit szeretnék elérni az életben, és harcolni is fogok érte, és elhárítok minden akadályt az útból.” Azt jelenti, hogy az illető többé már nem csak áldozatszerepben látja magát.

Kérd.: *Érdekes, hogy áldozatot mondott. Miért használja az „áldozat” kifejezést?*

Dallas: Azok az emberek, akiket a homoszexualitás valamiképp érint, gyakran a kultúra áldozatának érzik magukat, és még az úgynevezett melegbarát 90-es években sem érezték úgy, hogy megértik őket.

Kérd.: *Az egyház áldozatainak érzik magukat, hiszen az Egyház még mindig nagyon keveset ért meg a homoszexualitásból, és gyakran leegyszerűsített válaszokkal áll elő, amelyek nem felelnek meg annak, amin ezek az emberek keresztülmennek.*

Kérd.: *Linda úgy döntött, hogy ilyen küzdő szeretne lenni. Elhatározta, hogy szakít a homoszexuális életstílussal. Ez nagy döntés.*

Linda: Igen, az!

Kérd.: *Olyan nagy döntés volt, mint ahogy eredetileg gondolta vagy esetleg nagyobbak vagy kisebbnek?*

Linda: Amikor először kimondtam, hogy nem élek többé homoszexuálisként, azt gondoltam, hogy ha kereszténnyé válok, akkor minden gondom elillan. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz az utam, hiszen egyáltalán nem volt egyszerű. Hosszú és kemény út várt rám.

Kérd.: *Greg, a leendő férj ugyanezt a döntést hozta.*

Greg: Amikor elkezdett erősödni bennem az önbecsülés érzése, a világot más szemmel kezdtem el látni, mint előtte. Felismertem, hogy sokkal jobban hasonlítottam más férfiakhoz, mint amennyire különböztem tőlük. Én sem voltam sokkal másabb, mint azok a „normális férfiak”, akik szintén bizonytalanok. Annyi volt a különbség, amennyit én alakítottam ki közöttük és magam között!

Kérd.: *Akkoriban 4, 5, és 6 évesen?*

Greg: Igen. Egyszerűen másnak láttam őket, mint magamat. Ez kezdett el aztán teljesen megváltozni.

Kérd.: *Eltekintve attól a motivációtól, hogy egy nő nem akar már leszbikusként élni, hogyan történik meg a változás? Hogyan valósul meg?*

Diane: Először is meg kell győződnie arról, hogy a leszbikus életstílus nem jó számára. Ez minden változás alapja. Meggyőződésévé kell válnia, hogy ez nem jó neki.

Kérd.: *Vagyis mit csinált? Mondjuk, az első lépés annak kimondása, hogy ez nem való nekem. Mi a második lépés?*

Diane: A második lépés, hogy változtatnom kell a viselkedésemen és úgy kell élnem, mintha heteroszexuális lennék.

Kérd.: *Ez úgy hangzik, mintha egy olyan lyukon akarná magát átkényszeríteni, amin nem is akarna átjutni?*

Diane: Igen, persze.

Kérd.: *Ez olyan...*

Diane: ...olyan nem normális. Számomra az is volt. Tudja, 15 évig éltem homoszexuálisként, és az volt a normális számomra.

Kérd.: *Igen?*

Diane: ... hogy nem férfival élek együtt.

Kérd.: *De hogyan jött a változás? Hiszen ha itt megállunk, az úgy hangzik, mintha csak átmítaná magát valamivel. Érti, hogy mire gondolok?*

Diane: Pontosan.

Kérd.: *Tehát, hogyan következett be a változás?*

Diane: A belső folyamatra gondol, a belső változásra?

Kérd.: *Arra, hogy hol indult el a változás? Az mind szép, hogy azt mondja: én ugyan nem szeretem ezt, és csak azért teszem, mert ez a helyes. De mikor kezdte el élni is azt a valóságot, hogy valóban férfiakkal akar együtt lenni?*

Diane: Értelmes megoldásnak tűnt.

Kérd.: *Hogy néz ki a változás folyamata?*

Nicolosi: A változás folyamata azzal kezdődik, hogy Ön úgy gondolja, lenne értelme a terápiának. Az ország minden részéből hívnak telefonon. Miután meghallgatnak, azt mondják: Ez az én történetem. A páciensek számára a folyamat azzal kezdődik, hogy felfogják a reparatív terápia lényegét.

Kérd.: *Mi az a „reparatív terápia”?*

Nicolosi: A „reparatív terápia” az én kezelési koncepcióm. A homoszexuális úgy próbálja meg önmagát, a hiányzó férfiasságát meggyógyítani, hogy szexuális kapcsolatba lép más férfiakkal. Az az elképzelés, hogy a homoszexuális viselkedés a reparatív ösztönön alapul, a harmincas évekre nyúlik vissza. Tehát nem új ötletéről van szó. Anna Freud, Sigmund Freud lánya 3 homoszexuális férfi esetéről számol be, akiknek a gyógyulása a reparatív koncepción alapult. Ezen felfogás szerint ezeket a férfiakat azok a férfias tulajdonságok vonzották, amelyeket ők maguk nem kaptak meg az apjuktól.

Kérd.: *Tehát mi gyógyult meg?*

Nicolosi: A férfiassággal való azonosulás helyreállítására kerül sor. Ezek a férfiak úgy vélik, hogy a szexuális kapcsolat által visszaállíthatják, ám ez nem lehetséges. Valódi kapcsolat nem szexuális kapcsolat, hanem csak a nyitottság és a nyílt ön-közlés által jöhet létre.

Kérd.: *Sok szakembertől hallottam, hogy a homoszexualitásnak semmi köze sincs a szexualitáshoz. Első hallásra biztos azt mondja: ez meg mit jelentsen? Csak a szexhez van köze. Mivel Ön már végigcsinálta a terápiát és számos sorstársával megosztotta tapasztalatait, most visszatekintve a homoszexuális vágyaira utólag egyetértene azzal az állítással, hogy a homoszexualitásnak semmi köze sincs a szexhez?*

Greg: Egyetértének ezzel az állítással, de ezt csak utólag. Amikor először jöttem terápiára, kifejezetten a homoszexualitásról akartam beszélni, mert tényleg elégedetlen voltam a homoszexuális irányultságommal. Erre a terapeuta azt felelte: „Én ebben nem látok semmilyen homoszexuális problémát. Úgy tűnik, más, nagyon fontos dolgok vannak az életében. Beszéljünk ezekről, és ha majd fontos lesz, visszatérünk a homoszexualitásra.” Erre én azt mondtam: Na szép, akkor viszont mennem kell, mert csak ezért jöttem ide.” Nem fogtam fel azt, hogy a terapeuta valószínűleg azonnal felismerte, hogy egy sor más problémám volt, amely az önfogadás hiányával, az érzelmi közelségre való képtelenséggel függött össze. Ezen a másik emberhez, férfiakhoz és nőkhöz való érzelmi kapcsolódást értem.

Kérd.: *Egyszerű, vagy nehéz megreparálni, azaz helyreállítani azt, ami egyszer eltörött? Egyszerű vagy nehéz a homoszexualitásból a heteroszexualitáshoz vezető út. Sokan összetört szexualitásról beszélnek. Beszélgetőpartnereink véleménye az, hogy egyfajta összetört állapot volt. A gyógyulás, egészszé válás útjára kellett lépniük.*

Jonathan: Ha csak ott beszélünk „gyógyulásról” és „változásról”, ahol egyáltalán nincs megkísértés, akkor az szerintem nem reális és nem is biblikus. Krisztusnak is szembe kellett néznie a megkísértésekkel. Adódhatnak megkísértések, és olyankor, amikor egy másik férfi kísértésbe visz, az emberek azt mondják – ahogy az én esetemben is –, hogy akkor valójában nem is változtál meg. De ez nem igaz. Tény, hogy Jézussal való kapcsolatomban és a megtisztulás folyamata, az évekig tartó megtisztulás által már képes vagyok arra, hogy ne erotikus módon tekintsek egy férfira, és Isten teremtményeként szeressem őt. A nő pedig kiegészít engem. Korábban ezt soha nem így láttam. A nőt a férfi alternatívájának tekintetem egy kapcsolatban, és őszintén szólva érzelmileg inkább a férfiak felé hajlottam. Most már úgy kezdem el látni a férfiakat és a nőket, ahogy Isten látja őket. A nő kiegészít engem, és különbözik tőlem. A férfiasságom egy részét hozza elő belőlem, amire egy férfi nem képes, hiszen ő ugyanolyan, mint én.

Kérd.: *Tehát miről is van szó? Egyfajta folyamatról, mely egyre erősödő javulással jár?*

Dallas: Feltétlenül! Feltétlenül! Senkit sem ismerek, aki csak úgy elhatározta, hogy homoszexuális múltját maga mögött hagyva tudatosan a változás mellett dönt és – ripsz-ropsz - radikálisan megváltozott volna.

Kérd.: *Lépésről lépésre, centiről centire. A változást megélők közül senki, egyetlen személy sem gondolta azt, hogy ez egyszerű volt. Mégis mindannyian olyan erős és sürgető késztetést érezték, hogy készek voltak megfizetni az árát.*

Talán nem tudja, hogy van itt nálam valami. Azt a levelet tartom a kezemben, amit öt évvel ezelőtt írt Istennek, valószínűleg akkoriban, amikor még a folyamat elején állt.

Kérem, hadd olvassak fel egy szakaszt belőle, hogy beszélgetni tudjunk arról, hogy milyen nehéz lehetett Önnek és megismerhessük, hogy mi mindenben ment keresztül. Azt írja: „Egyedül vagyok, tele félelemmel, mert életem legszomorúbb és legnehezebb időszaka vár rám. Fel kell áldoznom azt, ami testem és lelkem elválaszthatatlan része volt. Létem legfontosabb részét kell feláldoznom, mindazt, amiről úgy gondoltam, hogy a boldogság egyetlen útja lehet számomra. Egyetlen szó sem képes még csak megközelítően sem leírni kínjaimat, kérdéseimet, megbánásomat és azt sem, hogy mennyire könnyörögtem egy másik útért. Keresem a kiutat, de nem találok.”

Mi zajlott le ekkor Önben?

Greg: Nem volt könnyű váltás. Az egész annyira távol állt a genitális stimulálástól, hogy valóban nem volt vidám dolog. Nem arról van szó, hogy a férfival való szexuális közösülést lecseréled a nővel való szexuális kapcsolatra. Kezded magad olyan embernek látni és elfogadni, amilyen vagy. Ez az emberi kapcsolatok koncepciójáról szól, arról, ahogy kapcsolatba lépsz más emberekkel. A szex soha nem lehet egy kapcsolat alapköve. A szex sokkal inkább az intimitás és közelség zárókövének tekinthető.

Kérd.: *A terápiában résztvevők és a változást megelők mindannyian egyetértenek abban, hogy a férfihoz és nőkhöz fűződő egészséges kapcsolat jelenti a változás kulcsát. De térjünk vissza a helyreállító folyamathoz. Hogyan zajlik?*

Nicolosi: A helyreállító folyamat pont az ellentéte annak, amit a homoszexuálisok csinálnak. Arra bátorítjuk a klienst, hogy érzelmi, szexualitás mentes érzelmi viszonyt építsen ki más férfiakkal. A más férfiakkal fűződő nem szexuális jellegű intimitás érzelmi nyitást és sebezhetőséget jelent. A kliens nélkül élheti meg magát a férfitársadalom, a férfivilág részének, hogy közben vágyait és kívánságait szexualizálná.

Kérd.: *Ez minden? Ez a döntő? Normális kapcsolatok kialakítása?*

Nicolosi: Röviden azt mondanám, hogy az eredetileg szexuális tárgyként létező személy új formát kap, és átalakul barátta. Ha a férfi barátta válik, csökken a szexuális vonzereje.

Kérd.: *Ez olyan egyszerűnek hangzik. Olyan...Ha cinikus akarnék lenni, úgy reagálnék: Oh, csak szereznem kell néhány férfit barátot, és tovatűnnek homoszexuális érzéseim. Ez nagyon egyszerűnek hangzik.*

Nicolosi: Tudja, miért tűnik egyszerűnek? Mert Ön heteroszexuális.

Kérd.: *Tényleg.*

Nicolosi: A homoszexuális irányultságú személyek számára a férfikkal való barátság óriási kihívást jelent, és komoly nehézségeket okoz.

Greg: Amikor megtanultam kapcsolatokat kialakítani férfikkal, észrevettem, hogy mennyire megváltozott a hozzájuk való vonzódásom. Érdekes módon, úgy tűnt, ez megfelel annak a mintának, ahogy a legtöbb 5 éves vagy idősebb fiú viselkedik. A lányok hirtelen „cukorbabák” lesznek, a fiúk egymással tartanak össze, és csak a pubertás korban ill. a felső tagozatban kezdenek el újból érdeklődni a lányok iránt, amikor szerelmesek lesznek beléjük.

Egy félkört megtéve először eltávolodnak tőlük, majd visszatérnek hozzájuk. Nos, én ebből kimaradtam. Soha nem távolodtam el tőlük, és soha nem tértem vissza hozzájuk. 27 vagy 28 évesen kezdtem el egyre inkább csak férfiakkal barátkozni. Néhány nőhöz fűződő kapcsolatomban szintén megváltozott.

Kérd.: *A férfiak megtanulják, hogy hogyan alakítsanak ki más heteroszexuális férfiakkal kapcsolatot. A nőknél is hasonlóan történik. Megtanulják, hogy hogyan bánjanak heteroszexuális nőkkel, és néhány esetben férfiakkal is, akiket gyakran távol tartottak maguktól.*

Diane: Azt hiszem, az önfogadással volt a probléma. Nem voltam biztos magamban, és szükségem volt egy barátnőre, aki azt mondta nekem, hogy rendben vagyok, csodálatos vagyok, én vagyok a legjobb barátnője. Ez segít érezni azt, hogy ki is vagyok. Ha ez a személy szeret téged, hisz benned... Ha a pszichológia és a fejlődés felől nézzük, akkor a gyerekeknek hosszú évekig azonos nemű barátságokra van szükségük. De ha ezt valaki soha nem élte át, az megérzi ennek a hiányát. Ezek a hiányok szinte űzik az egyént, hogy valamilyen választ adjon ezekre a szükségletekre. De ez nem tudatos. Ez hajtja az illetőt. Ezen kívül az apám soha nem volt otthon, és így nem volt férfi példaképem. Soha nem tapasztaltam meg, hogy milyen egy férfival együtt lenni, jól érezni magam vele. Apám érzelmileg elérhetetlen volt.

Kérd.: *Hogyan kezelte ezt a helyzetet? A változás és az addigi életstílus feladása mellett döntött. Hogyan birkózott meg a szexuális vágygal?*

Linda: Igen, tudtam, hogy a szexuális váagnak ... - hogy ennek mélyebb oka van. S hogy szükségleteimre olyan válasz is van, amelynél nem kell feltétlenül a szexre gondolnom. Érti ezt?

Kérd.: *Igen értem, de a kérdés úgy hangzott, hogyan sikerült?*

Linda: Azáltal, hogy barátaim lettek, normális barátaim, akikkel tudok beszélgetni, akikkel eltölthetem az időmet, és normális kapcsolatomban lehet anélkül, hogy mindenképpen szex kellene hozzá.

Greg: A férfiakkal csak szexuális jellegű kapcsolatot tudtam kialakítani. A szexuális egyesülés valamiképp a férfikapcsolat csúcspontjának számított. Amikor elkezdtem szexmentes kapcsolatot létesíteni férfiakkal, csak azért, hogy megismerjem őket, hogy barátkozzak velük, hogy mély, nem szexuális jellegű kapcsolatot alakítsak ki velük, akkor nagyon érdekes volt azt megtapasztalni, hogyan változott meg az önbecsülésem és sok egyéb dolog is. Ahogy az önértékelésem erősödött, úgy csökkent a férfiak iránti szexuális érdeklődésem.

Kérd.: *A következőkben a homoszexualitásból kivezető út utolsó szakaszáról fogunk beszélni. A homoszexualitásból a heteroszexualitásba vezető út megtételéhez szükség van arra, hogy az érintett maga is akarja a változást.*

Először is: Az érintettnek akarnia kell a változást. Másodszor: A homoszexuális személynek meg kell értenie, hogy miért érez vonzalmat az azonos neműek iránt, mert csak így dolgozhat azon, hogy szükségleteit megfelelő és tartós módon tudja kielégíteni. Harmadszor: a homoszexuális személynek meg kell értenie, hogy a változás folyamata hosszadalmas. Nem egyszerűen egy gomb ki vagy bekapcsolásáról van szó.

Nicolosi: Ez egy nagyon nehéz, hosszú folyamat. De ezek a férfiak inkább vállalják ezt a nehéz folyamatot, mint hogy megelégedjenek a homoszexuális identifikációval.

Kérd.: *A filmben megszólaló összes interjúalanyom egyetért abban, hogy a nehézségekben mellettük állt valaki, aki sokkal jobban ismer minket, mint mi önmagunkat.*

Jonathan: Én hiszek abban, hogy csak a Jézus Krisztussal való kapcsolat által lehetséges valódi változás. Nem hiszem, hogy nélküle bárki is meg tudná változtatni az identitását. Ha valaki ezt csak azért teszi, hogy heteroszexuálissá váljon, akkor a problémát tisztán csak érzelmi szinten kezeli. Ha azonban valaki keresztény lesz, akkor az a meggyőződés vezérli, hogy a bennünk élő Isten lelkével lehetségessé válik a változás. Hát nem épp arról van szó, amikor valaki kereszténnyé válik, hogy a Jézushoz való fordulásban 180 fokos fordulatot tesz meg, és követi őt? Azt gondolom, ha változásról beszélünk, akkor valójában Jézus Krisztusról kell beszélnünk. Ő a katalizátor, az a személy, aki végigkísér bennünket a változás folyamatán.

Linda: Belekóstoltam valamibe, ami jobb volt annál, mint amim volt. Megízleltem azt a szeretetet, amit Jézus nyújt számomra. Megtapasztaltam egy mélyebb szeretetet, és világossá vált előttem, hogy addig kevesebbel elégedtem meg. Megértettem, hogy azt a szeretetet kerestem, amelyet csak Isten adhat meg.

Kérd.: *De akkor miért nem élvezhette mindkettőt? Nem birtokolhatta egyidejűleg Isten és egy nő szeretetét is?*

Linda: De igen, csak épp nem homoszexuális összefüggésben, hiszen a Biblia érthetően és világosan kimondja, hogy Isten számomra egy férfit rendelt.

Kérd.: *Greg is ugyanezeket az okokat említi. Egyszerűen fogalmazva azt mondja, hogy Isten a homoszexuális életnél valami jobbat tartogat a számára.*

Greg: Kezdetben, ahogy mondtam a szégyenérzet motivált és az a tény, hogy úgy éreztem, hogy Isten ígéje sok más viselkedésforma mellett a homoszexualitást is elítéli. Azt hiszem, a Szentírás csodálatos és életközeli. Isten szava és én ráhagyatkozom. Azt gondolom, hogy ez lehet a változás második oka: az feltétlenül motiváló erő lehet, hogyha Isten nem akar valamit.

Kérd.: *És ez hogy hangzik?*

Greg: Hogy csak olyan dolgokat tilt meg, amelyek fájdalmat okoznak és nem tesznek jót nekünk. Isten azt akarja, hogy bőségben éljünk. Hol van a probléma – a homoszexualitáson kívül még számos dolog van, amelyeket a Biblia tilt – a problémát a genitális stimulálás vagy sokkal inkább annak ténye jelenti, hogy olyan eszközökkel akarom bestopponni a szívemben lévő lyukat, amelyek azt soha nem tudják betölteni.

Kérd.: *Greg sok mindenen ment keresztül. Ön hogy élte meg ezt Cheryl? Nem vagyok biztos abban, hogy hogyan tegyem fel Önnek a kérdést? Sokan azt mondanák: „Le a kalappal, szép tőled Cheryl, hogy foglalkozol ezzel a dologgal, megérted és elfogadod.” Vagy mondjam azt: „Milyen kedves Cheryltől, hogy hozzámegy Greghez.” Vagy esetleg: „Tényleg biztos nagyon megértő és empatikus.” Jár ez valamilyen áldozattal?*

Cheryl: Nem. Azt hiszem, a gyerekkoromra való rálátásom segített nekem ebben. Egy sor hasonló tapasztalaton mentem keresztül, csak épp másképp reagáltam rájuk.

Kérd.: *Ezzel azt akarja mondani, hogy küzdött a lesbikussággal?*

Cheryl: Nem. Gyerekként bántalmaztak. Ennek révén ismertem fel azt, mennyire különbözőképp tudnak emberek reagálni dolgokra.

Kérd.: *Nyilvánvalóan sikerrel járt, hisz Ön most már házas – esetleg rosszul gondolom? De nem szeretném a szájába adni a szavakat.*

Diane: Csodásan sikerült. Ennek ellenére sokan voltak szkeptikusak voltak és mondták azt: Oh, most már házas, de csak megjártssa magát előttünk.

Kérd.: *Becsapja magát.*

Diane: Igen, becsapja magát.

Kérd.: *Tíz év múlva mindez már a múlté lesz, és ismét egy nővel lesz együtt.*

Diane: Igen, de ők nem tudják, min mentem keresztül, és hogy megértettem, hogy mit jelentett számomra a homoszexualitás.

Kérd.: *Ez igaz.*

Diane: Ez a különbség. Ha megértünk valamit, akkor az elveszíti a hatalmát felettünk.

Kérd.: *Jonathan mélyen meg van győződve a változásáról és erre élete is bizonyíték. Öt évvel azután, hogy feladta a homoszexuális életmódot és az összes homoszexuális kapcsolatát, megtudta, hogy HIV pozitív. A megrázó hír ellenére meggyőződése, hogy helyesen döntött.*

Jonathan: Engedje meg, hogy így fogalmazzak: miközben egyre inkább egésként élem meg magam, megtapasztalom szexualitásom valódi rendeltetését, és ez a heteroszexualitás. Nem egyszerűen választás kérdése.

Inkább heteroszexuális vágyakat élek meg az alapján, amit Isten az életemben tett. Isten gyógyulást hozott az én nagyon is valóságos belső harcaimba. Senki, így én sem állítom, hogy a homoszexuális vágygal való küzdelemnek nincsen jogosultsága. Ellenkezőleg: a homoszexuális vágy nagyon is reális és valódi. Természetes válaszreakció olyan szükségletekre, melyeknek okai messzebbre nyúlnak vissza. De amikor megtapasztaltam a gyógyulást, és felfedeztem, hogy a homoszexuális vágyak mélyen a széttöredezettségből, lelki sérülésekből és problémákból erednek, akkor természetesnek éreztem, hogy elindultam a heteroszexualitás felé vezető úton. Érti? Tehát nem arról van szó, hogy szabadon „választok” két lehetőség közül. Egy kísértésnél választhatok, de az identitás esetében teljesen más a helyzet.

Kérd.: *Jonathan története arra példa, hogy hogyan válhat valósággá az egészséges és egészséges élet, amelyet az elmondásuk szerint megtaláltak a heteroszexualitásban. Természetesen változó, hogy ki milyen sikerrel jár. Néhányan ugyan rálépnek erre az útra, de aztán újra letérnek róla ... Mások egyfajta AA-típusú beállítódást alakítanak ki magukban: egykori alkoholistaként mindig kontroll alatt kell tartaniuk az érzéseiket. Mások ragaszkodnak*

ahhoz, hogy most már száz százalékgig heteroszexuálisok. Greg és Linda csak két példa a sok közül. Útjuk során valóban oly mértékben megtapasztalták az egészsé válás érzését, hogy most már más érintetteknek segítenek tanácsokkal és tettekkel.

Video vége

A homoszexualitás mellett kampányoló ideológiai mozgalom által terjesztett mítoszok

1. sz. mítosz:

A homoszexualitás normális, biológiailag meghatározott és megváltoztathatatlan állapot.

Az igazság az, hogy

eddig egyetlen olyan tudományos munka sem született, amely igazolná a homoszexualitás pszichológiai (biológiai-testi) okait. Ugyan még nem ismert biológiai tényezők alkalmasint érzékenyebbé tehetnek a homoszexuális fejlődés iránt. Ezzel szemben a tudományos kutatások számos bizonyítékkal szolgálnak arra, hogy egy ember nagyobb valószínűséggel akkor lesz homoszexuális beállítottságú, ha gyerekkorában a családi struktúrán belül bizonyos lelki sérüléseknek és zavaroknak volt kitéve. Ezek közé tartoznak például a családi kapcsolatok nehézségei a kisgyermekkorban, a szexuális bántalmazás, feldolgozatlan lelki sérülések, a kisebbségi érzés és az, ha valaki nem érzi magát az azonos nemű kortársai közé tartozónak, és ebből adódóan elbizonytalanodik a nemi identitásában.

2. sz. mítosz:

A homoszexuálisok nem tudnak megváltozni. Ha mégis megpróbálják, akkor az erős lelki megterheléshez, sőt akár öngyilkossági veszélyeztetettséghez vezethet. Ezért le kell mondani minden olyan kezeléstről, mely a homoszexualitás megváltoztatását tűzi ki céljául.

Az igazság az, hogy

a homoszexuális irányultságú férfiakat és nőket kezelő pszichoterapeuták világszerte nagy számban számolnak be olyanokról, akik alapvetően meggyógyultak. Ez a változás a pszichoterápia, a lelkigondozás, a lelki tapasztalatok révén és más módokon vált lehetségessé. Attól függetlenül, hogy a házasság élet vagy cölibátus mellett döntöttek, sok nő és férfi tesz tanúságot arról, hogy teljesen eltűntek vagy legalábbis nem szenvednek tőlük annyira, mint a múltban. A változás kulcsa a motiváció, a kitartás és az arra való nyitottság, hogy utánajárjanak az állapotukat előidéző tudatos és tudattalan konfliktusoknak. Mint minden más lelki zavarnál, a terapeuta itt sem kényszeríthet senkit a változásra – a páciensnek magának kell azt akarnia. Ugyanilyen fontos az is, hogy a homoszexuális tisztában legyen azzal, hogy a változáshoz sok időre, rendszerint több évre van szükség. Mindazt, ami történt, nem lehet máról holnapra semmissé tenni. Ha egy homoszexuális beállítottságú személy nem akar megváltozni, az az ő döntése. Az viszont igenis sajnálatos, ha a homoszexualitás mellett

kampányoló ideológiai mozgalom aktivistái egyidejűleg azon homoszexuálisok jogai ellen küzdenek, akik nem kívánt érzéseiktől akarnak megszabadulni.

3. sz. mítosz:

Meg kell tanítani gyerekeinknek, hogy a homoszexuális a heteroszexualitással egyenrangú életstílus. Az azonos neműekhez vonzódó tinédzsereknek segítenünk kell abban, hogy normálisnak fogadják el homoszexuális érzéseiket.

Az igazság az, hogy

évszázadokon át a legkülönbözőbb kultúrák állították azt, hogy a homoszexualitás nem tekinthető a heteroszexualitás egészséges és természetes alternatívájának, és ezt tudományos vizsgálatok is alátámasztják. Ha egy tinédzsernek azt mondjuk, hogy az azonos neműek iránti érzései normálisak és ezzel „homoszexuálisnak” bélyegezzük meg őt, azzal sokkal többet ártunk, mint használunk. A homoszexuális vonzalom sokkal inkább az érzelmi világ mélyreható lelki sérülésére utaló jel. Az ilyen helyzetben lévő tinédzsereknek szeretetre, odafordulásra és tanácsra, nem pedig a homoszexuális életstílus irányába való lökésre van szükségük. A homoszexualitás elfogadtatásáért küzdő ideológiai mozgalom hamis irányba próbálja meg terelni gyerekeink nevelését. 1995 októberét az (amerikai) „Nemzeti Nevelési Társaság” a „meleg és lesbikus történelem” hónapjának nyilvánította – ami nyilvánvalóan kísérlet volt arra, hogy a homoszexuális életstílust elfogadhatóvá tegyék az iskolákban. Néhány iskola már olyan gyerekkönyveket ad ki, amelyek megpróbálják normális állapotnak beállítani a homoszexualitást! Ahelyett, hogy egyszerűen a toleranciára nevelnének, iskoláink a homoszexualitás aktív támogatóivá válnak.